

א"ת"ח 1234567

האשה נאותה לדברי אחותה ונכנסה אל הרבי ושטחה לפניו את צרתה. שחה אחר כך האשה כי הרבי הצעיר בירר אצלה את כל פרטי המקרה כשם שלא חקר אף אחד מ טובי עורכי הדין שהיתה אצלם. ולבסוף נענה ואמר: "אל תדאגי עד הגיע זמן המשפט כבר יהיה גוי זה קבור באדמה, אל לך לחשוש ממנו וחבל לך אפילו לחפש עוד עורכי דין".

א"ת"ח 1234567

המשפט אמור היה להתקיים ביום שני בשבוע, וביום השישי שלפניו באה האשה שוב לטשרנוביץ במטרה לחפש עוד עורך דין על אף דברי הרבי. משהגיעה לטשרנוביץ נכנסה תחילה לבית אחותה שם התפלאו לבואה, ומשספרה להם כי באה למצוא עורך דין נענו כלם כבמקהלה "הן כבר אמר לך הרבי ואכן גוי זה כבר קבור באדמה! אתמול אחזו השבץ באופן פתאומי ולרופא שהובהל לא נותר אלא לקבוע את מותו".

מעשיות כאלו לרוב סופרו בחצרו, עד שהיה לדבר רגיל שהרבי הרי הוא בבחינת: "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

פועל ישועות על פי הרגשתו

מהסיפורים המפורסמים הוא הסיפור אודות חסיד אחד שהיה לו להאדמו"ר רבי איתמר זצ"ל שהיה גר לא הרחק ממקום מושבו בטשרנוביץ. אותו חסיד נסע עוד לאביו ולאחר פטירתו דבק ברבי איתמר והיה נוהג להגיע אליו מדי פעם עם עגלה עמוסה במאכל ומשתה ואף כסף רב היה משאיר בביתו לפדיון נפש.

לילה אחד לאחר חצות, ישב האדמו"ר רבי איתמר זצ"ל בחדרו והגה כדרכו בתורה. לפתע קם מכיסאו קרא לרבנית ואמר כי הוא מרגיש שחסידו ר' אלתר, זקוק לרחמי שמים מרובים, אנא, הוא ביקש מהרבנית "עזרי לי לומר עליו תהילים". הרבנית עשתה מיד כרצון בעלה והחלה באמירת תהילים בכוונה גדולה ואילו הוא חזר לחדרו והחל ג"כ להרעיש עולמות באמירת תהילים.

בהעיר השחר הגיע ר' אלתר לטשרנוביץ נושם בכבודות, דופק על דלת בית רבו. הוא נכנס פנימה ובקושי ניתן היה להציל מפיו דברים, אותות הפחד ניכרו עדיין בפניו. לאחר שנרגע סיפר: "אמש בחצות דפקו על חלון ביתי שני נכרים סוחרים אשר היו חייבים לי סכום כסף גדול מאד. הם בקשוני לעלות על עגלתם ולנסוע עמם לכפר סמוך בכדי לגמור עסק מסוים

העשוי להכניס רווחים גדולים. התמהמהתי קימעה כי הדבר היה חשוב בעיני, מהי הבהילות באמצע הלילה לעשות עסקים? אך הם האיצו בי ואמרו כי אם אני לא אלך עמהם מיד יפנו לסוחר אחר, העניין דחוף ורק עתה ניתן לעשותו. מאחר ובעל העסק נמצא בכפר הסמוך ויוצא עוד הלילה לדרך רחוקה והבטיח להם דמי תיווך גדולים באם יביאו אליו סוחר עוד הלילה. השתכנעתי, סיפר ר' אלתר ונסעתי איתם. לפתע פתחו הסוסים בדהירה מטורפת ובמקום להגיע לכפר הקטן הסמוך, הם הגיעו למרחקים. כאשר נעצרה העגלה התנפלו עלי שני הנכרים והודיעו לי כי כדי להפטר מהחוב שהם חייבים לי הם החליטו להפטר גם ממני. בכיתי והתחננתי לפניהם שיניחוני לפחות לומר וידוי. הם נעתרו לבקשתי ובאותו רגע שהניחו לי נפל עליהם פחד גדול והם נסו מהמקום והשאירו אותי לבד במקומי. פחדתי לחזור לעירתי שמא הם אורבים לי והחלטתי לרוץ לטשרנוביץ לבית הרבי. והריני כאן..."

לאחר התפילה ואכילת פת שחרית ציווה לו הרבי לחזור לביתו. הוא חשש מפני רודפיו, אבל האדמו"ר רבי איתמר, הבטיח לו נאמנה כי לא יאונה לו כל רע.

קוויטל

סיפר הרה"ק רבי אשר מרדכי זצ"ל מסטרוזניץ, שאמר לו זקינו ר' איתמר'ל זצ"ל שפעם אחד שאל אותו אביו ר' מאיר מקרעטשניף איתמר'ל קענסטו ליינען א קוויטל? וענה לאביו: טאטע לאמיך פראבירן, ונגש לאביו והיו מונחים קוויטלעך על השלחן והתחיל להסתכל בקוויטל ושאל לאביו כשהוא מראה באצבעו, דא? דא? ומראה באצבעו על איזה מקומות שנכתב בקוויטל. וענה לו אביו כל פעם יא! יא!...

ורפואה קרובה לבא

סיפר תושב תל אביב שהיה גר בשכנותו של רבי איתמר. יום אחד נכנסתי לקבל את ברכת הרבי על ניתוח שהיתי צריך לעבור בפקודת הרופאים, מסרתי לרבי את ה"קוויטל" עם שמי ומשאלתי, אחר עיון מועט בקוויטל פנה אלי הרבי:

"לא יהיה ניתוח כי אין צורך בו, אתה תבריא בלי ניתוח". אחזתני תדהמה, אך כך היה. באותו היום, שעה קלה בטרם נלקחתי לשולחן הניתוחים, ערכו

דברי רבי איתמר משערנוכין נרבודנא ימי ישכר ^{ע"ה} צג

הרופאים התייעצות נוספת והגיעו למסקנה שאין צורך בניתוח. החולה החלים כליל.

כמו כן סופר על יהודי אחר שבא לקונן לפניו שהנה מזדמן לבתו שידוך הגון, אך אין לו פרוטה ל"נדוניה". אל תדאג אמר לו הרבי, הכסף ימצא. לא עבר זמן רב והיהודי זכה זכיה גדולה במפעל הפיס.

¹²³⁴⁵⁶⁷ ^{א"ר ר' חסד}

סיפר בנו הגה"צ רבי מאיר שליט"א, אחד מבאי בית מדרשי מו"ה משה רובינשטיין, בעל ביח"ר "מנורה", פעם באה אליו בתו מארה"ב לבקרו עם בנה הקטן. הילד רץ בבית המדרש ונפל ל"ע על מסמר ושחל"ח, הטרגדיה היתה גדולה וקשה היה להם להתנחם. אחר עבור שנה באה שוב אותה אשה לבקר את אביה, כשהיא מעוברת. אותה אשה חשקה נפשו ביותר שעוברת יהיה בן זכר, תמורת בנה אשר שחל"ח, והרבתה להפציר על כך לפני. אמרתי להם בואו אל אבי הרה"ק רבי איתמר ונשטח לפניו את בקשתכם. כשבאו לפניו התחילה האשה לשטוח את בקשתה וגעתה בבכי רב, אמר לה רבי איתמר: אל נא תבכי ביתי, הנך הרה וילדת בת, אך אחר כך תתפקדי שוב לטובה ותלדי זכר, וכך הוי.

¹²³⁴⁵⁶⁷ ^{א"ר ר' חסד}

כמו כן הוסיף רבי מאיר לספר, פעם אחת שהיתי במחיצת אבי, והנה שלשה אנשים מתדפקים על הדלת ומבקשים להכנס. כשנכנסו ובאו לפני אבי זצ"ל אמרו שהם באים אליו בשליחות כ"ק האדמו"ר מגור בעל הבית ישראל זצ"ל, להגיש לו פתקה עבור רפואתו. הם הגישו לפניו את הפתקה: ישראל בן חיה ראדא לרפואה שלימה. רבי איתמר עיין בפתקה בעיון רב, ואחר כך אמר: חמשה שנים פעלתי עבורו! וכך הוי, אחר חמשה שנים נסתלק בעל הבית ישראל לבית עולמו.

פעם אחת כששהה רבי איתמר בעיר המרפא מרינבאד בא לפניו מו"ה גדליה דוד גרינברג, הפרעסבורגר דיין שהיה מחסידיו, שהנה זה עתה הוא חוזר מהרופא והוא רשם לו את הכדורים אשר הוא אווז בידו. בקש רבי איתמר לראות את הכדורים, ומשראה אותם קם מכסאו אל עבר החלון וזרקם לקרית חוצות. קם ר' גדליה וטען: הרי זה עתה קניתי אותם... אמר לו רבי איתמר: וכי משום שקנית אותם אתן לך לחלות... הנני מבטיחך בריאות הגוף ללא אותם תרופות. ויהי ר' גדליה מתחזק והולך אח"כ כאחד הבריאים.

רבנו כ"ק האדמו"ר מסטרוזניץ זצ"ל סיפר: באחד מן הזמנים סבלתי מחבורה באחת מאצבעותי והיא לא נרפאה במשך כמה חודשים, הרופאים רקחו את החבורה בכמה מיני משחות, אך הם היו ללא הועיל. פעם אחת נכנסתי לאדמו"ר זצ"ל והסחתי לפניו לפי תומי את צערי מחבורתי. אבי הק' הביט על החבורה ובתנועת ביטול אמר: זה כלום. אחר כשלשה ימים הבטתי באצבע והנה החבורה נעלמה כלא היתה.

כאלה וכדומה להם הם המופתים המסופרים על האדמו"ר רבי איתמר מנדבורנה, אשר הצטייר בעיני הכל כאיש קדוש וטהור אשר רוח הקודש שורה עליו.

בתחילת הקיץ שנת תשל"ב היה המצב בארץ ישראל מתוח והכל דברו ממלחמה העלולה לפרוץ כל רגע. אז אמר רבי איתמר למקורביו: כל זמן חיותי על ארץ לא תהיה מלחמה בארץ ישראל! וכך היה, המלחמה פרצה רק אחר פטירתו ביום הכיפורים.

הצנע לכת עם אלקיך ישראל

סיפר נכדו... שמעתי מפי כ"ק דודי האדמו"ר מוה"ר ממשאלאו שליט"א בעת סעודת הילולא של רבנו איתמר זי"ע, שפעם אחד חשב בעצמו למה זקננו גר כ"כ בריחוק מקום ממקום שבתם של בניו ונכדיו וגבר טורא בינינו לילך למרחוק לחזות בנועם ה' לראות עבודתו, אלך אני ואפציר בו שיבא לדור במקומנו, מקום שבת בני משפחתו ונכדיו, הלך והפציר בו מאד שכל ידידיו וחסידיו ובני משפחתו רוצים שיבא לדור במקומם. ופתח רבי איתמר את פיו ואמר בזה"ל: ווייס איך דען נישט וואס דו ווילסט? וואס פעלט מיר דען דא, כ'האב מנין מקוה ספרים (=האם אינני יודע למה באמת כוננתך? מה חסר לי פה, יש לי מנין, מקוה ספרים וכו'). והוסיף ואמר שמעתי מעדי ראיה שנסתלק מנהיג גדול שהיו תחתיו לערך 1000 חסידים ועשו לו במותו כבוד גדול ולוי' גדולה ונמשכה הלוי' בהספדים עד לפנות ערב והתחילו להרגיש ריח, ותיכף הפסיקו! ועשה תנועה בידיו, ואמר: נָא וואס פעלט דאס אויס, ביי מיר האף איך אפילו אויב עס וועט זיך פארשלעפן וועט זיך אויך נישט שפירן! (=נו, בשביל מה זה חסר, אצלי אני מקוה שאפילו אם ההלוי' תתעכב, גם כן לא ירגישו...). ואמר כ"ק האדמו"ר ממשאלאו, כיון שראיתי האיך ובאיזה מקום מחשבתו הולכת הפסקתי מלדבר עוד בענין הזה.

והוסיף נכדו הנ"ל ואמר: הייתי אצל כ"ק האדמו"ר מנדבורנא שליט"א בבני ברק ושאלתי אותו האין היה בעת פטירת רבנו איתמר, כי שמעתי שהיה בחדרו כל הזמן עד הקבורה, כי נפטר בעש"ק ונקבר ביום ראשון בערב, וזה היה בקיץ, זמן החום, וענה לי שהיה פלא בעיני כי למדנו שם משניות ואמרנו תהלים וגופו הקדוש מונח ולא הרגשנו כלום! והיה לפלא גדול גם בעיני אנשי החברה קדישא.

אחרית ימיו והסתלקותו

כמה שבועות לפני הסתלקותו סיפרה בתו הרבנית מפיטסבורג מרת רחל ע"ה, שאמה הרבנית מרת מלכה אשר הלכה לעולמה מזה שש שנים, נגלתה אליה בחלום ושאלה אותה: "אולי את יודעת היכן נמצא אביך רבי איתמר, מחכים לו כאן וממתינים עליו, ומדוע הוא לא בא?...".

רבי איתמר היה זהיר ביותר בסעודת מלווה מלכה והיה מקיימה בדחילו ורחימו, אפילו בשעה שתיים אחר חצות של מוצ"ש. בשבת פרשת בהעלותך, השבת שלפני פטירתו, כבר היה חלוש מאוד, את שלוש סעודות השבת אכל כדרכו, אך משהגיע למוצאי שבת אמר, אין לי כוח לקיים מצוות סעודת מלווה מלכה וע"ז הצטער מאוד, אבל הוסיף, מאחר שהסבא רבי מרדכי אמר שסעודת מלווה מלכה יש לאכול ביום ראשון בבוקר, אעשה כך גם אני. ואכן בבוקר יום א' נטל את ידיו ואכל כזית לכבוד סעודת מלווה מלכה.

ביום רביעי לפרשת שלח, יומיים קודם פטירתו, בשכבו במיטה הוציא מארנקו 100 לירות, נתן לבתו הרבנית מפיטסבורג ואמר לה: קני מצרכים ותכיני סעודת מלווה מלכה גדולה ורווחה. בהיות הסעודה מוכנה אמר לנכדיו שהיו איתו, טלו ידיכם ותאכלו מלווה מלכה, הלא יום רביעי היום, השייך כבר לשבת הבאה. כי מי יודע אם אוכל עוד לשבת אתכם יחד בסעודתו של דוד מלכא משיחא.

באותו היום עמדו ליד מיטתו שנים מנכדיו אמר להם הרבי: "באו אלי דודי ר' מאיר'ל (מפרמישלאן) וסבי זקני ר' נפתלי (מרופשיץ) והסבא בעל באר מים חיים (ר' חיים צ'רנוביץ) ואחזוני באבנטי, משכו ומשכו. אמרתי להם, איני מתערב בעניינים, אל תתערבו בענייני, הילדים עודם זקוקים לי. אבל, הוסיף באנחה: "הם מושכים עדיין".

בערב שבת פרשת שלח, שעות אחדות לפני פטירתו, נקרע פתיל אחד בארבע הכנפות שלו, הדבר אירע תוך כדי הטייתו מצד לצד. הרבי ראה בכך אות ששעתו קרבה, והכין את עצמו בסילודין לקראת עליית נשמתו. כחצי שעה לפני כניסת השבת, נתבקש רבי איתמר אל הטרקלין בישיבה של מעלה, זקן ושבע ימים. השמועה על פטירתו עברה ביעף, ונודע שעוד לפני כניסת השבת ידעו תושבי חו"ל על הסתלקותו, ואף בלוס אנג'לעס שהיא בצד השני של ארה"ב.

דבר הסתלקותו התקבל בצער ויגון רב, בקרב כל יודעיו, ובפרט אצל תושבי ארץ הקודש שזה רק כמה שנים שזכו להיות נאותים לאורו. חוצות הערים הוצפו ב"מודעות אבל" לרוב, אשר ביטאו את הכאב הגדול.

"מצינו לחז"ל שאמרו (יומא כ' ע"ב) שלש קולות הולכין מסוף העולם ועד סופו, ואחת מהן היא קול הנשמה בשעה שיצאה מן הגוף, את זה ראינו בעינינו כעת, שכמעט באותה שעה שנשמתו יצאה בטהרה בטהר יומא ביום ו' כ"ב סיון, במעלי יומא דשבתא, קול נשמתו שיצאה מן הגוף הלכה מסוף העולם ועד סופו, וקול המולה נתרעשה בין המון היהדות החרדה בכל מקומות מושבותיהם." (עדות חתנו האדמו"ר מרומאן זצ"ל).

גם כתבי-העת הרעישו אודות הסתלקותו וביכו את האיש שופרא דבלי בארעא. נצטט בזה את אחד מכתבי העת שהודיע על הסתלקותו ועל מסע הלויה.

נפטר האדמו"ר מנדבורנא

ר' איתמר רוזנבוים

"סבא קדישא מנדבורנא" האדמו"ר רבי איתמר רוזנבוים, זקן שושלת האדמורי"ם לבית נדבורנא, נפטר ביום ו', סמוך לכניסת השבת, בשיבה טובה, בשנת ה-87 לחייו. הלוותו תצא היום (יום א') אחה"צ מבית מדרשו, בתל-אביב להר הזיתים בירושלים.

האדמו"ר עלה ארצה לפני ארבע שנים מארצות הברית וקבע את מקום מגוריו ובית מדרשו בשכונת יד אליהו. בנועם הליכותיו ושיחותיו כבש ליבותיהם של המסתופפים בצילו שמילאו את בית מדרשו, בימי שבת וחג ובימי חול, השתתפו עימו בתפילתו הייחודית. התרחק, במתכוון, מכל נושא פוליטי ובלט בפשטותו, שבאה במיוחד לידי ביטוי בימים של שמחה ובפרט

דברי רבי איתמר מטשערנוכי' נדבורנא ימי ישכר צו

אוצר החכמה

בימי חנוכה, בעת שנטל את הכינור שלו וניגן ניגונים חסידיים נעימים וכובשי לב.

חמשת בניו ממשיכים מסורת בית נדבורנא ומשמשים באדמורו"ת וברבנות. שלושה מהם מתגוררים בישראל ושניים בארה"ב. הבכור הוא הרב ר' חיים מרדכי, האדמו"ר מנדבורנא היושב בבני-ברק, השני הוא האדמו"ר מסטרוזניץ, הרב ר' ישכר-בער היושב בארה"ב. הבן השלישי הוא האדמו"ר מזוטשקא הרב ר' יצחק-אייזיק, המתגורר בברוקלין שבארצות הברית. הבן הרביעי הוא רבי מאיר שניהן כאב"ד מקסיקו. החמישי הוא האדמו"ר מנדבורנא-חדרה, הרב ר' אשר ישעיהו שהקים את בית מדרשו בחדרה.

שני חתניו הם: האדמו"ר מפייטסבורג, הרב ר' אברהם אבא לייפר היושב באשדוד, רבי מאיר איזקסאהן האדמו"ר מרומאן בפילדלפיה שבארצות הברית.

פטירתו של האדמו"ר הזקן השרתה אבל כבד על חסידיו וחוג מכריו ומוקיריו הרבים. עם צאת השבת, התכנסו רבים בביתו ובית מדרשו ואמרו תהילים. בנו הרב מאיר רוזנבוים שוהה כעת בארה"ב ועוד ביום ששי התקשרו איתו ועם שני הבנים האחרים והללו יבואו היום עם קבוצה של חסידים ללוויה.

הלוותו תצא היום, מבית מדרשו "באר מים חיים" שברח' פלמ"ח 40 בתל-אביב, תמשיך בדרכה לירושלים, שם תעבור בככר השבת, ומשם להר הזיתים.

למחרת ההלויה הופיע בכתבי עת התיאור דלהלן:

רבבות השתתפו אתמול בהלווית האדמו"ר הזקן מנדבורנא זצ"ל

רבבות איש ובראשם גדולי האדמו"רים הרבנים ראשי הישיבות והמונים גדולים של חסידים ואנשי מעשה מכל חלקי הארץ ליוו אתמול בכאב ובתוגה את מיטתו של כ"ק האדמו"ר הזקן מנדבורנא, רבי איתמר רוזנבוים זצוק"ל, אשר השיב את נשמתו לבוראה בערב שבת בין השמשות. במשך כל שעות הלילה, מאז יציאת השבת, ויום אתמול נהרו אלפי חסידים מכל רחבי הארץ לעבר בית המדרש "באר מים חיים" בשכונת יד אליהו בת"א, אשר בו נהג

[אוצר החכמה]

האדמו"ר לערוך את תפילותיו ושלחנותיו הטהורים. מאות כלי רכב זרמו בשיירות ארוכות כשהם עמוסים בהמוני חסידים ומעריצים של שושלת בית נדבורנא-קרטעשניף, אשר באו להשתתף בהלוויה, שהיתה אמורה לצאת בשעות הערב המוקדמות, עם בואם של שלושת בניו ושתי בנותיו של האדמו"ר זצ"ל, ואחד מנכדיו מחו"ל. עד מהרה התמלאה הרחבה הסמוכה לביהמ"ד בלמעלה מ-15 אלף איש, ובראשם עשרות אדמו"רים, וכן מאות רבנים וראשי ישיבות מהערים הסמוכות שבאו לביהמ"מ אמש, בטרם צאת ההלויה הענקית לירושלים.

עם בואם של הבנים מארה"ב גברו קולות הבכי בביהמ"ד והקהל העצום שחיכה במקום קרוב ליממה בדממה מלאת יגון החל לפרוץ אף הוא בבכי תמרורים קורע לב. האדמו"ר מסטרוויזניץ, אשר הגיע ללוית אביו האדמו"ר הזקן, נשא מספר מילות פרידה לאביו האדמו"ר זצ"ל לקול בכי ונהי אשר הקיף את כל ההמונים, שבאו להשתתף בהלוויה. בשעות הערב המוקדמות נערכו ההקפות לפי מסורת החסידים סביב גופו הטהור של האדמו"ר זצ"ל, ע"י אנשי חב"ד קדישא מתל אביב. עם תום דברי ההספד של בן האדמו"ר זצ"ל ערכו בני המשפחה "קריעה" בבית המדרש, כשכל הקהל העצום רוטט מבכי. בנו רבי מאיר רוזנבוים, לשעבר רבה של יהדות מקסיקו, התעלף לאחר אמירת הקדיש, ונזקק לטיפול רפואי. משהתאושש הצטרף למסע הלווייה. בשעה 8.45 יצאה ההלויה לעבר ירושלים, כשמאות כלי רכב ובהם קהל עצום המלווה את הארון בדרכו לעבר הר הזיתים בירושלים.

בירושלים המתינו להלויה קרוב לשתי רבבות, שהתרכזו ברחבת ככר השבת, אשר השתירה מרוב אדם. עם הגיעה מכונית הח"ק, נדחקו ההמונים לעברה, ורק לאחר מאמצים מרובים, הצליחו להוציא את הארון לקול בכיים של קהל ההמונים. הארון נישא על כתפי ההמון העצום אשר החל לצעוד לעבר הר הזיתים, כשהמוני בני ירושלים, צועדים בדומיה מעיקה אחריו. בין המלוים בלטו אדמו"רים ורבנים, כשהם מעריכים את האדמו"ר הזקן זצוק"ל. ב"ככר השבת" בירושלים נשא מילי דהספידא מועטים בנו של האדמו"ר שהגיע להלויה במיוחד מארה"ב, האדמו"ר מזוטשקה, אשר העלה את גודל האבידה לכלל החסידות. עם תום דבריו המשיכה ההלויה במסע ענק של זרם אדם אל עבר הר הזיתים. לאורם של נרות ובקולות בכי עמוקים הורד הארון אל הקבר, כשהקהל העצום ממרר בבכי על האבידה שאין לה

יוצאי תלציו

(הגה"צ רבי אפרים אליעזר הכהן יאלעס אב"ד דק"ק פילאדלפיא, כותב בתוך דברי הסכמתו על הספר: "ידעתיו זה כמה שנים בהיותו יושב בשבת תחכמוני אתנו כחבר ותיק בבית דינא דמתא פילאדעלפיא רבתי.

לרב גדול ומובהק בכל חדרי תורה, שנהנין ממנו עצה ותושי' בהלכות שונות בשו"ע, עתה שדר לן משופרא דשופרי' הוא חלק מספרו "מבשר טוב - ביאורי הלכה" על ד"ח השו"ע, העומד בעזרת השי"ת לצאת אורה, להאיר עיני חכמים ותלמידים, שמחתי לראות פרי הגיוניו ועומק מחשבתו בבירור הלכה למעשה ואמינא יישר חילו לאורייתא. ביחוד, תשואת חן חן להרה"ג המחבר שליט"א על אשר האריך קצת בתשובותיו, בדרך אגב מענין לענין ובאותו ענין, ועי"ז העניק לנו מבקיאתו הנפלאה בספרי ראשונים ואחרונים, בהלכה ואגדה ובחכמת אמת...".

אורי' 1234567

גם הגה"צ רבי משה פיינשטיין זצ"ל, ר"מ תפארת ירושלים בניו יארק מפליא את תוכן הספר, וכותב בתחילה הסכמתו: "הנה ראיתי איזו תשובות מידידי הרב הגאון הצדיק כש"ת מהר"ר מאיר אייזיקזאהן שליט"א והיה רב ואב"ד בכמה קהלות קדושות ביוראפ וגם בפה הוא משמש ברבנות ובהוראה וגם מקובל הוא להרבה יראי השי"ת לאחד מצדיקי הדור ולאדמו"ר ועוסק כל ימיו בתורה וביראת ה' טהורה מדפיס עתה ספר תשובות לכמה ענינים בכל חלקי התורה...".

אורי' 1234567

אורי' 1234567

יוצאי חלציו: בתו מרת אלטע חנה אסתר תחי', אשת כ"ק רבי יצחק אייזיק שליט"א, האדמו"ר מקליוולאנד. בנו רבי חיים שלום שליט"א, רב דביהמ"ד "בית שלמה" בפילדלפיה, ורעיתו הרבנית מרת שרה ליפשא תחי', בת רבי יוסף פערלשטיין ז"ל. בנו רבי שלמה שליט"א, ורעיתו הרבנית מרת רחל תחי', בת רבי ישכר בעריש אייכענשטיין שליט"א, האדמו"ר מזידטשוב. בנו רבי מרדכי ישכר בער שליט"א, ממלא מקום אביו בבית המדרש "בית שלמה" בסטטן-אילנד, ורעיתו הרבנית מרת רחל תחי', בת רבי נפתלי לאנדא שליט"א, דומ"ץ דחוסט.

ח. מרת רחל תחי', אשת הרה"ק רבי אברהם אבא זצ"ל, האדמו"ר מפייטסבורג. נולד בי"ח כסלו שנת תרע"ח. נלב"ע עשרה בטבת תש"נ, ומנו"כ בחלקת הרבנים שבהר המנוחות, ירושלים עיה"ק. השאיר אחריו כתבים רבים בהלכה ואגדה, וחברי המכון "שלהבת יוסף" שבנשיאות בנו ממשיך דרכו כ"ק רבי מרדכי ישכר בער שליט"א, האדמו"ר מפייטסבורג-אשדוד. עמלים על עריכתם והוצאתם לאור.

1234567

ארי"ה 1234567

פרק ח'

כ"ק רבנו האדמו"ר מסטרוזניץ
רבי ישכר בער רוזנבוים זצ"ל

ארי"ה 1234567

שחר טל ילדותו

ביום כ"ב לחדש אלול שנת תרס"ד נולד רבנו הרה"ק רבי ישכר בער זצ"ל, ונתמלא הבית אורה. שמו "ישכר בער" ניתן לו על פי הוראת סבו הרה"ק רבי מאיר מקרעטשניף זצ"ל, על שם סבו הרה"ק רבי ישכר דוב (בער'צי) זצ"ל מנדבורנא. מסופר, שכאשר הרהר אבי הילד אודות השם אשר יקרא לבן הנולד לו עלה בדעתו להעניק לו את שם סבו-זקנו רבי ישכר דוב, אמנם במחשבה שניה היסס בזה מפני ששנות חיי סבו זקינו הנ"ל לא הגיעו לימי הזקנה. אבי הילד, רבי איתמר זצ"ל שלח טלעגרם (מברק) לאביו רבי מאיר בו הודיעו מהולדת בנו, מבלי שישאל על שם הילד, והנה זה פלא, במברק ששלח רבי מאיר לבנו תפס את מחשבותיו, וכתב: מזל טוב, ויקרא שמו בישראל "ישכר בער, ולא ישכר דוב". ותפעם רוחו.

ארי"ה 1234567

ארי"ה 1234567

שינוי דק זה עמד לו לרבנו זצ"ל, וזכה אכן לזקנה ושיבה טובה, כשקדושת האי סבא קדישא רבי ישכר דב זצ"ל היתה אופפתו וסוככת עליו כל ימיו.

במעלליו יתנבר נער

גינוני קדושה וטהרה היו נכרים בילד משחר טל ילדותו, והיה נסוך עליו קדושת זקניו וקדושת בית אביו, עד שהכל היו מפטירים אחריו: "זה הקטן גדול יהיה".

פעם אחת, ביום השבת קודש, בהיותו בגיל שלש, נשמטה הירמולקא (הכפה) מעל ראשו באמצע השינה, הילד התעורר ושאל בלשון הקודש: היכן הירמולקא?! (כי כן היה נהוג בבית אביו רבי איתמר לדבר בשבת רק בלשון הקודש).